

« Η καρδιά του αθλητισμού
είναι εσύ, καμία φανέλα πάνω από τη ζωή »

Η παγκόσμια ημέρα στίβου είναι μία σημαντική ευκαιρία για να γιορτάσουμε την αγάπη μας για τον αθλητισμό και την κοινότητα που δημιουργείται γύρω από αυτόν. Είναι επιβεβαιωμένο να προάγουμε την αθλητική και τον υγιεινό ανταγωνισμό, καθώς η συγκεκριμένη ημέρα αναδεικνύεται από γυμναστικές επιδείξεις και δρώσεις, οι οποίες στόχο έχουν όχι μόνο να πληροφύσουν τους νέους, αλλά και να τους κινητοποιήσουν.



Κατά γενική ομολογία, ο υγιής ανταγωνισμός αποτελεί αθροονομαίο δίδο για την πρόοδο αυτού του τομέα και την προώθηση αξιών, όπως η αριστεία, η επιμονή και ο αθλητισμός. Συμπληρωματικά, ενισχύει την προσωπική και ομαδική ανάπτυξη, προάγοντας την διαρκή πρόοδο και την καλλιέργεια ενός πνεύματος ανεξαρτησίας. Είναι υψίστης σημασίας να ενδιαφερθούμε αυτό τον τύπο ανταγωνισμού, όπου οι νίκες γιορ-

τάζονται με εθουσιότητα
 και οι ήττες γίνονται ευκαι-
 ρίες για αυτοκριτική και
 εξέλιξη. Στους, ορι-
 σμένοι εκκεταθροί με
 το πόθος των ομάων μιας
 ομάδας προβαίνουν σε βίαια
 επεισόδια, συχνά αναπαράγοντας
 μια κουλτούρα επιθετι-
 κότητας και διαρρηκτι-
 κούς, η οποία είναι δυ-
 σκόπο να προέρχεται από
 κοινωνικά ή ψυχολογικά αίτια.
 Αυτές οι συμπεριφορές δεν
 περιορίζονται μόνο στον αθ-
 λητισμό, αλλά εμπνέονται και
 άλλες πτυχές της κοινωνικής ζωής
 δημιουργώντας ένα κλίμα φόβου και
 ανασφάλειας.



Η βία μεταξύ ομάων συχνά προκύπτει
 από την ανάγκη για ταυτοποίηση με
 μια ομάδα, την επιθυμία για κυρια-
 ρχία ή αρέσκια και την αποδοχή από
 τους συνομηθικούς. Οι συνέπειες
 αυτών των επεισοδίων είναι καταστραφικές
 καθώς οι εικόνες "αγαιμάξης" αθρούνουν
 την έννοια της εχθρούς ομάδας
 και των σφαιρικών διοργανώσεων.
 Τέλος, περιγράφεται η εθελούσια
 των φιλάθλων να απολαμβάνουν τον
 αθλητισμό σε ένα σακαφέ περιβάλλον.

Έντονος Επαυλός Μαζαράκης
 Καλλιπτική Επέμβαση: Καροτονομία Δέλητρα

Είναι γελοίο, δεν είναι, ότι σε έναν κόσμο που από την αρχή του έως σήμερα έχει βυθιστεί ασταμάτητα σε πολέμους, προδοσίες και ατελείωτη καταστροφή, εξακολουθούμε να συγκρουόμαστε στα αθλητικά γήπεδα χώρους που προορίζονται για παιχνίδι και δίκαιο ανταγωνισμό σαν πεισματάρικα παιδιά; Ανθρωπιά στον αθλητισμό; Αχ, τι μεγαλειώδης φράση για τόσο ασήμαντες ανησυχίες!

Ο αθλητισμός είχε αρχικά σκοπό να είναι μια αρένα όπου ο άνθρωπος θα καλλιεργούσε όχι μόνο το σώμα του, αλλά και το πνεύμα του. Αλλά τι βλέπουμε; Διαμάχες για την απόφαση ενός διαιτητή, οργή για ένα χαμένο γκολ, εχθρότητες που εκτείνονται πέρα από το γήπεδο, στους δρόμους και στα σπίτια. Ο άνθρωπος, αυτό το μικρό και υπεροπτικό πλάσμα, φαντάζεται τον εαυτό του ως το κέντρο του σύμπαντος όπου κι αν πάει.

Διαφορές απόψεων; Ναι, είναι φυσιολογικές. Αλλά αξίζει να μετατρέπουμε κάθε μικρό ζήτημα σε τραγωδία; Δύο παίκτες συγκρούονται στο γήπεδο, και ξαφνικά ξεσπά μια μάχη, λες και διακυβεύεται η αξιοπρέπεια ολόκληρης της ανθρωπότητας! Δεν είναι προφανές ότι, παρά τους ισχυρισμούς μας περί νοημοσύνης, είμαστε ακόμα παγιδευμένοι στα πιο πρωτόγονα συναισθήματά μας;

Ένας αγώνας θα έπρεπε να είναι ένας διαγωνισμός αυτοβελτίωσης, όχι μια αφορμή για εχθρότητα. Δεν πρέπει να συμπεριφερόμαστε σαν ανώριμα παιδιά που έχασαν τα παιχνίδια τους. Πόσο γελοίο είναι το γεγονός ότι ένα πλάσμα που περηφανεύεται για τη λογική του εξακολουθεί να μην καταλαβαίνει πως το παιχνίδι είναι ακριβώς αυτό, ένα παιχνίδι, όχι ένα πεδίο μάχης.

Ίσως, αντί να κυνηγάμε κούφιες νίκες και να προσπαθούμε να αποδείξουμε τον εαυτό μας, θα έπρεπε να σταθούμε για λίγο και να συλλογιστούμε αυτή την απλή αλήθεια: αν ο αθλητισμός δεν μπορεί να σώσει την ανθρωπότητα από τη μικροπρέπειά της, τότε ποιο είναι το νόημα; Ίσως, στο τέλος, η ανθρωπιά στον αθλητισμό να σημαίνει την αποδοχή αυτής της απλής πραγματικότητας ότι τίποτα δεν είναι τόσο σημαντικό όσο το κάνουμε να φαίνεται.

24 Feb 2025

Barbod Behzad